

27. O duhovnem in posvetnem človeku

2 Torej prisluhnite: Vsem vam je vendar že dolgo znano, da obstajajo ljudje, ki živijo notranje, v sebi zaprto življenje, in takšni, ki so usmerjeni navzven, ki jim za notranje, za duha, ni veliko ali jim celo ni nič mar, temveč si prizadevajo zgolj za to, da bi pred drugimi ljudmi igrali kar se da sijajno vlogo.

3 Če to opazujete, morate priznati, da obstaja težnja navzven in težnja navznoter - duhovni človek in posvetni človek. Obe težnji imata isto središče - ker to obstaja, ga je torej ustvaril Božji duh -, v katerem se obe težnji stikata in sta pred Menoj, Očetom, obe pravilni. Obe težnji pa se lahko od tega središča, ali bolje povedano, iz točke, v kateri Moje ustvarjanje miruje, tudi oddaljita, in se tako zapleteta v sprevrženosti.

4 Dokler sta obe težnji pred Menoj pravilni, jih je mogoče primerjati s sadežem, ki v sebi nosi za življenje sposobno seme, obdano s hranilno, za človeka primerno in užitno lupino. Vsak sadež pa najprej pritegne s privlačno zunanjo obliko, toda šele pameten človek ve, da je treba nabrati semena iz notranjosti sadeža in jih posaditi ter si tako s trudom in delom vzgojiti nova, rodovitna drevesa in grmičevje.

5 Glejte, kakor vas že narava uči, kako naj bo poskrbljeno za prehrano telesnega človeka, se dogaja tudi z duhovnim človekom. Ustvarjen mora biti sadež, ki ponuja semena in užitno jed. Ker pa ta hrana ni namenjena samo ljudem, temveč tudi vsemu vesolju, je treba tudi ubrati posebne poti. Ker pa je ljudem dana še svobodna volja, se lahko tudi oddaljijo od prave stvariteljske točke, iz katere sta izšli obe smeri. To boste veliko lažje razumeli iz nadaljevanja.

6 Prvi človek, ki je bil zasnovan tako, da je imel v sebi v pravilnem razmerju semena in hrano, je bil Adam. Sicer ni bil prvi človek nasploh, bil pa je prvi človek, ki je bil določen, da iz svobodne lastne pobude najprej v sebi neguje jedro Moje besede, ga pomnožuje in prostovoljno predaja naprej. Bil je prvi svoboden človek, zato se je tudi bil sposoben v sebi ustvarjalno razvijati. Vsem drugim bitjem pred njim je bila dana samo omejena moč, ki je bitja sama iz sebe niso mogla tako svobodno uporabljati, kot je to zmogel šele Adam. Zato so bila zakoreninjena samo v modrosti, ki jim je bila dana, ne pa tudi v ljubezni, ki naj bi jo šele svobodno razvila v sebi.

7 Adamovi potomci so se na tej podlagi razvijali navzven in navznoter. Navzven tisti, ki so bili določeni pomnožiti število ustvarjenih bitij, da bi, omejeni s svojim mesom, uživali hrano, ki obdaja seme, da bi tako postali dejavni sami, to pomeni, da bi se učili od tistih, ki so sestavljali najbolj notranje jedro in varovali nauk, ter se je nato vsak po svoje ogrel v ljubezni.

8 Vsi ljudje, ki živijo, so že navzoči kot ustvarjeni duhovi, in, kot že veste, niso kot bi bili šele povsem novorojeni v duhu. Namen njihovega utelešenja pa je zgolj doseganje svobodnega samoodločanja, in to ne iz modrosti, v kateri so ustvarjeni že od začetka, temveč iz ljubezni, ki je zdaj utelešena v Meni. Če pa omenjenega notranjega živega semena, ki ga je treba pogosto zelo pretanjeno neprenehoma varovati pred vsakim uničenjem, ni, pa tega cilja ni mogoče doseči.

9 Majhno jedro, ki je določeno ustvarjati seme, je od Adama naprej sestavljalo le malo ljudi, in se je ohranilo kot ljudstvo Judov. Vsa druga ljudstva je mogoče pojmovati kot bolj ali manj zunanji sadež, kot hrano tistim, ki so iz velikega zbiralnika praduhovali hoteli stopiti na pot mesa. Ti praduhovali pa so morali potem, ko so bili odeti v meso, izgubiti vsakršni spomin na svoj predobstoj, da bi se lahko svobodno razvijali in jih zavest nekega predživljenja ne bi silila, naj se ozirajo nanj. Če bi se to zgodilo, bi bila gonilna razvojna sila modrost in ne ljubezen. Prva razmišlja, druga pa ravna samo po veri in občutku.

10 Zdaj torej veste, da je judovsko ljudstvo mogoče primerjati s semenom sadeža, toda - pozor! - ne posameznih ljudi kot Judov samih po sebi, temveč zgolj načelo, duh, ki je živel v dušah in ljudstvo vzgajal, zdaj pa se je v dušah skoraj povsem porazgubil.

Jakob Lorber
Veliki Janezov evangelij
knjiga 11